

Publicerad 2010-04-26 14:57 av amarcord

Mina fingrar känner konturerna av ditt namn

den eld som löpte i mina vener

och ut i de minsta kranskärlen,

blev plötsligt frusen till is

och jag stelnade i en onaturlig position

i tusen år var jag paralyserad och bestulen

på den framtid som skulle varit min

och aldrig hjälpte det att naturen

spelade upp så många dramen, värre än mitt

ingen tröst kunde jag få,

ingen flod sköljde bort

min vrede

om morgonen var jag som mest nära,

minnet av dina andetag

och då var ilskan störst

över att aldrig kunna nå dig

du som skulle ha varit min

men den här gången, när solen föder våren,

som hon alltid gjort,

vet jag att jag aldrig kan sörja dig tillbaka

att du inte kommer igen,

och hur ont det än gör mig;

utan riktning går man aldrig vilse,

där drömmar tar slut leder vägen

rakt ut i ett mörker som konstigt nog är

den befrielse jag alltid längtat efter

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren amarcord med Poeter.se id #28455 innehar upphovsrätten